

ო.ქ. ჰალაციო

რ.ჯ. ბალაციო
სამცხეობა

მთარგმნელი ციცო ხოცუაშვილი
რედაქტორი ნინო ილაშვილი
დიზაინერი ია მახათაძე
ტექნიკური დიზაინერი თინათინ ბერბერაშვილი

ქართული გამოცემა მთაკურ სულაკაურის გამომცემლობა, 2015, 2016
ყველა უფლება დაცულია.

შპს „ბაკურ სულაკაურის გამომცემლობა“
მისამართი: დავით ალმაშვილის 150, თბილისი 0112
ტელეფონი: 291 09 54, 291 11 65
ელფოსტა info@sulakauri.ge

ISBN 978-9941-23-662-4

R. J. Palacio
Wonder
Text copyright © 2012 by R. J. Palacio
Cover art copyright © 2012 by Tad Carpenter

Published in the United States by Alfred A. Knopf,
an imprint of Random House Children's Books, a division
of Random House, Inc., New York.

Georgian translation published by Sulakauri Publishing, 2015, 2016
All rights reserved.

www.sulakauri.ge

რასელი, კალებსა და ჰოზეფს

ჩემს სანახავად ჩამოვიდნენ ექიმები
ყოველი მხრიდან.

ახლა დგანან ჩემს საწოლთან
და არც ერთი თვალს არ უჯერებს.

ეტყობა, მართლა საოცრება ვარ –
ღვთის ქმნილება.
ჰოდა, დგანან და
ვერაფერი გაუვიათ.

ნატალი მერჩენტი, „საოცრება“

ნაწილი პირველი

ავგუსტი

ბერისნერა ჩემს აკვანძე გაღმოხარა
და კინალაშ სიცილით მოკვერა.

ნატალი მერჩენტი, „საოცრება“ („Wonder“)

ჩვეულებრივი

ვიცი, რომ ჩვეულებრივი ათი წლის ბავშვი არა ვარ. არა, კეთებით ჩვეულებრივ რაღაცებს ვაყეთებ: ნაყინს ვჭამ, ველოსიპედით დავდივარ, ბურთს ვთამაშობ, იქს ბოქსი მაქვს. როგორც ჩვეულებრივ ბავშვს. ეგრეა. და თავიც ჩვეულებრივი ბავშვი მგონია. შინაგანად. მაგრამ ჩვეულებრივი ბავშვის დანახვაზე სხვა ბავშვები კისრისტებით არ გარბიან. ჩვეულებრივ ბავშვს თვალებ-გადმოკარკლული არავინ აშტერდება.

ჯადოსნური ლამპარი რომ მაპოვნინა და ერთი ნატვრის უფლება მომცა, ჩვეულებრივ სახეს ვინატრებდი, არავინ რომ არ მიაქცევდა ყურადღებას, ისეთს. ნეტავ ისე მატარა ქუჩაში, ყველა შემხვედრმა თვალი არ ამარიდოს-მეთქი. თუმცა ერთ რამეს კი ვიტყვი: მე მგონი, თუ ჩვეულებრივი არა ვარ, მარტო იმიტომ, რომ სხვებს არ ვგონივარ ჩვეულებრივი.

ისე კი, მგონი, მივეჩვიე ჩემს გარეგნობას. თავის მოკატუნება-საც მივეჩვიე – ვითომ ვერ ვამჩნევ, როგორ ეცვლებათ სახე ჩემს დანახვაზე. თავის მოკატუნებას ყველანი მშვენივრად მივეჩვიე – მეც, დედაც, მამაც და ვიაც. თუმცა, არა, ვიას მაინცდა-მაინც არ გამოუდის. როცა ვინმე უხეშად იქცევა, ისე პრაზობს, შენი მონონებული. აი, მაგალითად, საქანელებზე ვიყავით და ვი-ლაც უფროსმა ბავშვებმა დაცინვა დამიწყეს. რაებს მეძახდნენ, კარგად არც ვიცი, ვერ გავარჩიე, სამავიეროდ ვიამ გაიგონა და ისე დაუცაცხანა, რომ!.. აი, ასეთია ვია. მე სხვანაირი ვარ.

არც ვიას ვგონივარ ჩვეულებრივი ბავშვი. ამბობს, როგორ არ მგონიხარო, მაგრამ ეგ რომ ეგრე იყოს, ყველასა და ყველაფრის-გან დაცვას ხომ არ დამიწყებდა. არც დედასა და მამას ვგონივარ

ჩვეულებრივი. იმათთვის არაჩვეულებრივი ვარ. მთელ ქვეყანაზე, მგონი, ერთადერთი ადამიანი ხვდება, რა ჩვეულებრივა ვარ: მე თვითონ.

ისე, სახელად ავგუსტი მქვია. როგორი შესახედავი ვარ, არ ვიტყვი. ყველა ვარიანტში, იმაზე ცუდადაა საქმე, ვიდრე თქვენ გგონიათ.

ჩაფოშ ან ლავრიოზი სკოლაში

იმ კვირაში სწავლა იწყება. მეხუთეკლასელი ვარ. აქამდე ნამდვილ სკოლაში არ მივლია და ახლა შიშით სული კოჭებში მეპარება. ბევრს ჰგონია, სკოლაში ამ ჩემი სახის გამო არ დავდიოდი, მაგრამ არა. იმიტომ არ დავდიოდი, რომ ოპერაციებს მიკეთებდნენ. დაბადებიდან მოყოლებული, ოცდაშვიდი ოპერაცია მაქაცია მაქვს გაკეთებული. ყველაზე დიდი ოპერაციები მანამ გამიკეთეს, სანამ ოთხისა გაქხდებოდი და არც მახსოვს. მას მერე წელინადში ორ-სამ ოპერაციას მიკეთებენ (ზოგს დიდს, ზოგსაც – პატარას), თანაც, რაკი ჩემს ტოლებზე წელა ვიზრდები და სხვა სამედიცინო საიდუმლოებებიც მტირს, რომლებიც ექიმებს ჯერ ვერ გამოუცნიათ, ამიტომ ბევრს ვავადმყოფობდი. ახლა ცოტა მოვყოჩალდი. ბოლო ოპერაცია რვა თვის წინ გავიკეთე და შეიძლება, ერთი-ორი წელი აღარ დამჭირდეს.

სწავლით შინ ვსწავლობ, დედა მამეცადინებს. წინათ საბავშვო წიგნების ილუსტრატორი იყო. ისე, ფერიებს და სირინოზებს მართლა მაგრად ხატავს, ბიჭებისთვის კი მაინცდამაინც ვერ გამოუდის. ერთხელ ვითომ დართ ვეიდერი დამიხატა, მაგრამ რაღაც სოკოსავით რობოტი გამოუვიდა. სხვათა შორის, დიდი ხანია არ მინახავს, რამე დაეხატოს. ალბათ თავის დროს მე და ვის გვანდომებს და აღარ სცალია.

რომ გითხრათ, სკოლაში სიარული ყოველთვის მინდოდა-მეთქი, მართალი არ ვიქნები. არა, ნდომით როგორ არ მინდოდა, ოღონდ იმ პირობით, თუ სხვა ბავშვებისნაირი ვიქნებოდი, ბლომად მეგობრები მეყოლებოდა, გაკვეთილების შემდეგ ვისეირნებდით და ასე შემდეგ.

ახლა რამდენიმე ნამდვილი მეგობარი მყავს. ყველაზე ახლო მეგობარი ქრისტოფერია, მერე ზექერი და ალექსი. ერთად გავიზარდეთ და რაკი მთელი სიცოცხლეა მიცნობენ, ჩემს სახესაც მიჩვეულები არიან. პატარაობაში ერთმანეთთან სათამაშოდ დავდიოდით, მაგრამ მერე ქრისტოფერი კონექტიკუტის შტატში, ტრიჯპორტში გადასახლდა. სადაც მე ვცხოვრობ (ნორთ-რივერ-ჰაიტსში, სულ მთლად ზედა მანჰეტენში), იქიდან საათზე მეტია მანქანით სავალი. ზექერიმ და ალექსმა სკოლაში დაიწყეს სიარული. ისე, სასაცილოა: ქრისტოფერი გადასახლდა, მაგრამ მაინც უფრო ხშირად ვნახულობ, ვიდრე ზექერისა და ალექსს: ახალი მეგობრები გაიჩინეს. ისე კი, შემთხვევით ქუჩაში თუ შევხვდით ერთმანეთს, მიღიმიან და მესალმებიან კიდეც.

სხვა მეგობრებიც მყავს, ოღონდ ქრისტოფერს, ზექსა და ალექსს ვერ შეეძრებიან. აი, ვთქვათ, პატარაობაში ზექი და ალექსი ყოველთვის მეპატიურებოდნენ დაბადების დღეებზე, ჯო-ელი, ეიმონი და გეიბი კი – არასოდეს. ერთხელ ემამ დამპატიუა, მაგრამ რა ხანია, აღარ მინახავს. ჰო, ცხადია, ქრისტოფერის დაბადების დღეზე სულ დავდივარ... თუმცა ეს დაბადების დღეებიც რა გახდა ასეთი!

მოგონი გავჩინო ქვეყნას

მიყვარს, როცა დედა ამ ამბავს ჰყვება, იმიტომ, რომ ძალიან სა-საცილოა. არა, ანეკდოტივით სასაცილო არ არის, მაგრამ დედა ისე ჰყვება, რომ მე და ვია ღამის სიცილით გავითხრინოთ.

მოკლედ, როცა დედას მუცელში ვეჯექი, არავის აზრად არ მოსვლია, რომ იქიდან ისეთი გამოვიდოდი, როგორიც ვარ. ჩემამ-დე ოთხი წლით ადრე დედამ ვია გააჩინა – ისე იოლად, „თითქოს პარკში გაესეირნოს“ (თვითონ ასე ამბობს), ჰოდა, სპეციალური ანალიზების გაკეთება არავის საჭიროდ არ ჩაუთვლია. ჩემს დაბადებამდე ორი თვით ადრე ექიმებმა შეამჩნიეს, რომ სახეზე რაღაც მჭირდა, ოღონდ რას იფიქრებდნენ, თუ საქმე ასე ცუდად იყო. დედას და მამას უთხრეს, მგლის ხახა და კიდევ რაღაც წვრილმანებია, რამდენიმე „მცირე ანომალიაო“. იმ ღამით, როცა დავიბადე, სამშობიარო პალატაში ორი მედდა მორიგეობდა. ერთი – სანდომიანი და კეთილი, მეორე კი, დედას თქმით, არც სანდომიანი იყო და არც კეთილი ჩანდა. უშველებელი ტორები ჰქონდა და (აქედან იწყება სასაცილო ამბავი) გაუთავებლად და თან დიდი ხმაურით უშვებდა გაზებსო. მიუტანდა დედას ყინულს და დააგრუხუნებდა, გაუზომავდა წნევას და დააგრუხუნებდა. დედა ამბობს, დაუჯერებელი ამბავია: ბოდიშსაც კი არ იხდიდა! გარდა ამისა, იმ ღამით დედას მკურნალი ექიმი არ მორიგეობდა და მის მაგივრად ვიღაც დაქნეული ახლად გამომცხვარი ექიმი იყო პალატაში დარჭობილი. დედამ და მამამ დუგი დაარქვეს, რომელიღაც ძველი სერიალის მიხედვით (ოღონდ, ცხადია, ასე არ მიმართავდნენ). დედა ამბობს, პალატაში ყველა ნერვიულობდა, მაგრამ მამა მთელ ღამეს მაცინებდა.